

~~Handwritten text~~
DISKUSJONS -

BULLETTINEN okt.-72

LA DISKUSJONEN BLOMSTRE
I EN KAMERATSLIG OG DEMOKRATISK
ATMOSFÆRE.

MÅLRETT DISKUSJONEN SLIK
DEN ATTJENER UNGDOMMEN OG VÅR
STORE SAK.

REFERAT FRA DEBATT OM OMDANNING I PKI-LAGET

Debatten tok utgangspunkt i om vi i det hele tatt skal ha en masseorganisasjon for ungdom. Det kom opp en motsigelse på dette spørsmålet. Noen mente at man fremdeles skal ha en "UKP-stil" på grunn av at faren for "utvanning" av organisasjonen blir større ved en masseorganisasjon. Det ble pekt på at studentlaget i det siste er blitt svært stort, og at det teoretiske nivået har sunket. Man mente at UF fremdeles skulle være en kaderorganisasjon med demokratisk sentralisme, og at kadrene heller skulle delta i frontarbeidet og samle ungdom i frontene. Det ble også hevdet at SUF (ml) hadde gjort en del alvorlige sekteriske feil i de frontorganisasjonene de hadde deltatt i, og i liten grad fått i stand massemobilisering. Her ble bl.a. forholdene i Solkom og i anti-BEC-arbeidet tatt som eksempler. Før en eventuelt skulle starte med en virkelig omdanning av forbundet til en masseorganisasjon måtte vi ha skikkelige diskusjoner på de feila som var gjort, og kvitte oss med dem, og det var noe som kunne ta lang tid.

Flertallet var imidlertid innstilt på at SUF (ml) skulle omdannes til en masseorganisasjon med en tillempet form for demokratisk sentralisme, der det ble mer oppfordringer og anbefalinger enn direktiv, og at man bøyde seg for demokratiske vedtak. De viktigste premisser: P.g. av at partiet blir dannet er det ikke lenger behov for to kaderorganisasjoner. Ungdommen i dag skal drive det revolusjonære arbeidet i framtida. Av den grunn er det viktig å samle store masser av ungdom, skolere dem og utvikle dem til å bli partikadre.

Motsigelsen om man skal ha en masseorganisasjon eller ikke ble ikke løst på dette møtet, og det er klart at dette spørsmålet vil bli gjenstand i tida framover. for diskusjon

Av dem som mente man skulle ha en masseorganisasjon var det et par som mente at det var nødvendig med organiserte teoretiske studier generelt. Dette ble begrunnet med at SUF(ml) alt i dag er i ferd med å bli en masseorganisasjon og at enkelte kamerater har tenkt på å melde seg ut p.g.a. manglende politisk skolering. Konkret ble det nevnt nødvendigheten av å studere Ebbing-skrivet og spørsmålet om Stalin i studentlaget nå.

Noen kamerater mente da at dette var tankebaner i den gamle "UKP-stilen". Disse hevdet at UF's hovedoppgave måtte bli å drive interessekamp ut fra ungdommens behov og at studiene måtte være tilknyttet interessekampen direkte. Diskusjoner om Ebbing-skrivet og Stalin måtte høre hjemme i KP. I forbindelse med dette ble det trukket inn at ungdommen har særegne interesser og behov, og at det derfor må stilles mindre krav til ungdommen når det gjelder politisk aktivitet og teoretiske studier.

Spørsmålet om hvilket politisk grunnlag en evt. masseorganisasjon skal stå på ble også diskutert. I den forbindelse ble det påpekt at det ikke er mulig nå å bestemme hvilket grunnlag den skal ha, men at dette må bli diskutert videre. Det ble imidlertid sagt at man til enhver tid må ha et klart prinsippprogram og klare opptakskriterier. Dette vil avhenge av den fase klassekampen i Norge til enhver tid er inne i. Spørsmålet om prinsippprogram for UF vil bl.a. avhenge av KP's styrke. Det ble sagt at i en situasjon der KP står sterkt er det ikke noe i veien for at UF står på et antiimperialistisk grunnlag. Man kunne tenke seg at om ti år var klassekampen kommet så langt at man ville ha sterke fascistiske strømninger. I en slik situasjon ville det være riktig å ha

et UF som samlet store masser av antifascistisk og demokratisk ungdom. Diskusjonen i laget ble oppsummert og diskutert videre i lagsstyret etter lagsmøtet. Det viste seg da at en del av de motsigelsene som hadde oppstått mellom kameratene i styret under diskusjonen i laget lot seg løse. Det ble påpekt at SUF(ml) alt i dag er i ferd med å bli en masseorganisasjon på grunnlag av de opptakskriterier man har. Man mente da at det for laget på PKI var mulig å fordoble medlemstallet på ny med de gjeldende opptakskriterier. Opptakskriteriene er imidlertid alt blitt tillempet slik at man tar opp nye medlemmer selv om disse ikke er helt konsolidert på alle ti punktene, bare de ikke går direkte mot noen av disse.

Konklusjon: Styret mente at det er mulig å omdanne SUF(ml) til en masseorganisasjon på et kommunistisk grunnlag. Dette vil selvsagt bli diskutert videre i laget og studentlaget.

Det var også enighet i styret om at det sjølsagt var nødvendig med studier i UF, men at de teoretiske studiene konkret måtte være rettet mot den interessekampen ungdommen til enhver tid fører. For nye medlemmer måtte det være obligatorisk å gjennomgå en grunnsirkel i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, slik at ungdommen har et grunnlag for skikkelig interessekamp.

Teoretiske kamper og diskusjoner som har vært aktuelle i UF i det siste, som Ebbing/Stalin, var styret enig om hørte hjemme i partiet og MLG-støttelag.

En annen sak var det at diskusjonen om disse spørsmålene viste at det i studentlaget i Bergen fantes relativt godt skolerte folk som det ville være naturlig søkte medlemsskap i partiet, evt. gikk inn i MLG-støttelag.

Omdanning- fra hva til hva?

SUF(m-l) er i dag en organisasjon av politisk betydning i Norge. I de få åra vi har eksistert som en organisasjon av kommunister, har vi fått utretta svært mye. Den rolla som vi har spilt vil i mangt og meget bli overtatt av MLG og snart partiet. Utifra dette er det viktig å omdanne SUF(m-l). Dette allmenne syn er det brei enighet om i forbundet. Men vi har få og diffuse meninger om hvordan denne omdanninga skal skje, hvilke former den vil ta, i hvor stort tempo den skal foregå og hvilken form for UF VI TAR SIKTE på i framtida. Jeg vil derfor peke på fem sentrale problemer som det må taes stilling til.

1

På hvilken måte?
Disiplin: Vårt mål er i alle fall et UF med en uttalt tilknytning til partiet (i en eller annen form). Denne tilknyttinga kan ikke bare være av formell karakter, den må gjenspeile seg i program, statutter arbeidsstilet etc. Organisasjonen må m.a.o. ha et felles ideologisk grunnlag. Vi kan ikke la det utarte til å bli et SUF(m-l)'s friundervisning, der vi gir medlemmene en masse tilbud på debatter og studier og sier til dem: "Ta del i det som interesserer dere og gi faen i resten". I alle fall behøver vi en organisasjon som har felles studier og diskusjoner med henblikk på enhet i såvel holdning som handling. Der er sjølsagt grader av disiplin, og direktiver i et UF er ikke det samme som i KP. Men en demokratisk sentralisme i en eller annen form, må vi ha. Rettigheter uten plikter er lite verd!

2

Er det så enkelt som å si ja?
Feilene: Kommunikatet fra SK's 4. plenum oppsummerer krigskommunismen som hovedfeilen vår i dag. Dvs. at desentrale organer diskuterer former og kjører ut politikken og lar medlemmer og sympatisører bli leiesoldater. Dermed hommes massenes initiativ og deres alltid (nesten) meget fornuftige kritikk av oss forstummes under "de praktiske oppgavene". Kritikk og sjølkritikk forblir et tomt rituale. Kort sagt: Monopolisering og byråkratisering! Her står vi i dag. Men dette er nettopp essensen i Ebbing's kritikk av forbundet. En brei, enhetlig diskusjon av Ebbing-artikkelen er nødvendig for å bringe oss videre. Tar vi ikke alvorlig på dette vil feilene bare bli reproduisert. Dette er ikke en oppgave som løses av interesserte "spesialister" eller ledende kadre på et frivillig seminar. Dette er vår felles plikt!

Teori eller

3

handling? Noen synes å mene at de teoretiske diskusjonene er det MLG's oppgave å ta seg av, UF skal organisere folka til kamp for egne krav, la MLG STAKE opp linjene osv. Dette syn bunner i den oppfatning at den teoretiske debatten er en aktivitet ved siden av mange andre aktiviteter. Men den teoretiske debatten er nettopp det som binder oss sammen og fører oss videre. Uten den forblir vi praktisister som famler i blinde

Når vi vil ofre såpass mye oppmerksomhet nettopp på ungdommen er det fordi den har lett for å gripe nye ideer. Den er i langt mindre grad fanget inn i sosial-demokratiets klamme grep. De er antiautoritære etc. Vi vil ta oss av progressiv ungdom for å gjøre den til kommunister og partikadre. "Seieren er med dem som har ungdommen på sin side". (Lenin) Men der er også bitendenser ute å går som f.eks. ekstrem individualisme. Og vi ser at SFU, PAG oa. fanger opp en del progressive folk med sitt småborgerlige syn og sin småborgerlige arbeidsstil. For å få folk til å fortsette marsjen mot venstre må vi avgrense oss fra disse grupperingene, vi må vise hva som skiller oss (uten å glemme hva som forener oss). Den teoretiske og ideologiske debatten er et uunnværlig middel for å oppnå dette.

- * markspiste. Og hvis vi satser på "bare enhet, ingen kamp" så gir vi fritt spillerom for midtgrupperingene og det vil kunne oppstå forvirring i våre egne rekker om hvilken linje som er revolusjonær. Den daglige kampen må ikke få oss til å avstå fra å vise hva som er blindgater og hva som er den riktige vei til sosialismen. Knefall for spontaniteten er framdeles også samtidig ei linje for fritt innpass for (små) borgerlig ideologi.

5

Avvik: Det må komme eksplisitt fram at vi er en kommunistisk organisasjon, også i navnevalg. Gjør vi UF om til en diffus anti-imperialistisk organisasjon, så forkludrer vi det kvalitative skillet mellom det å kjempe mot konkrete utslag av kapitalismens herjinger og det å kjempe for sosialismen. Vi kan da risikere å overflødiggjøre Solkom, AKLIED etc. Det er ingen grunn til at vi skal gjøre samme feil som Baude-gruppa i Sverige som, da de oppretta sitt SKU(m-l), slo den sammen med sin Vietnam-organisasjon. Som Mao sier så er det likegyldig hvilken side en ramler utafor brua på når en likevel havner i elva. La oss derfor ikke ta oss vann over hodet. La oss ikke gå i fella og innbille oss at ei ondanning betyr at UF skal stå til høyre for partiet

B.L.

- * Begynnelsen av punkt 4 falt ut, da det var skrevet for langt ned på stensilen. Her er det :

4.

Spontanitet : I SF-kretser er det et spesielt Lenin-sitat som er svært populært i disse dager : "Fordelen ved et grønt eple er at det kan bli rødt". OK, men grønne epler kan også råtne, de kan bli

Hvordan bør avgrensingen til SFU/KU/PAG/AUP osv være ?
 ? dette er opplagt ? Organisasjonen bør vel være så bred
 at folk som velger en av oss ikke blir tvunget inn i SFU
 på en plattform, men heller inn til oss på SFU's avgrensning
 mot oss ?

KRITIKK AV STUDENTLAGET.

Kritikken min er noko usystematisk, og meiner likevel at det skulle vere mogeleg å forstå kva eg vil ha fram. Eg har ikkje trekt opp forslag og løysingar, mest fordi eg ikkje kjenner meg sikker på korleis me bør gå fram. Det eg først og fremst ønsker er diskusjon, av problema på alle plan i laget vårt. Formann MAo seier: "Rynk panna, og du vil finne på noe lurt". Me må rynke panna og finne ut kvar me gjer feil, då kan me ta nye steg framover.

Utgangspunktet mitt er nivåskilnaden den store medlemsauken i studentlaget har ført til. Me har kameratar som har arbeidd lenge, og som difor har tendensar til å monopolisere det praktiske arbeidet. Dette går fortare for dei ofte, enn å mobilisere nye kameratar, som kanskje er redde for å ta på seg praktiske oppgåve fordi dei er nye. Men dette er ikkje nokon stor skilnad. Den marxist-leninistiske skoleringa varierer mykje meir. Ein del folk har god greie på klassikarane og både den norske og den utanlandske arbeiderrørsle, dei kan sitera "kven som helst", mens andre knapt har gjennomgått 2 møter på grunn-sirkelen. Dette kan føre til:

- 1) Den politiske forståinga vert fåmannseige
- 2) Medlemsmassen vert ein reiskap for leiinga
- 3) Kritikken forstummar fordi folk ikkje ser seg istand til å begrunne kritikken sin.

Grovt sagt, forbundet vil stagnere og gå attende. Kamerater, ei slik utvikling er vi ikkje interesserte i, men då må vi vere på vakt!

Stoda i studentlaget, slik eg ser det, er at me har fått ein masse nye folk inn utan at politikken internt er særleg forandra. Vi har ikkje fått rettesnor el. nye politiske studieplanar. Då eg blei med i forbundet, for over 2 år siden, hadde me fleire, gode interne studieopplegg. Dette saknar eg idag.

Omdanninga har gjort at me har rekruttert fleire nye medlemmer fortare enn før. Vi har nått vidare ut til folk. SUF (m-1) er ikkje lenger sett på som "ein gjeng med for tidleg alvorlege og hardt arbeidande ungdommer", men meir som vanlege folk med ein ny, interessant politikk. Dette er ein god ting, og det er klårt at omdanninga og dei nye medlemmene viser framskritt. Men spørsmålet mitt er om forbundet har utvikla dei nye medlemmene vidare, eller om ikkje mange av dei kanskje har stagnert etter at dei kom inn. Folk venta seg kanskje noko anna enn det dei "fekk". Dei hadde f.eks. tenkt seg at smålaga var sentrum for levande politiske diskusjonar, og fann i staden ei samling for ymse frontkadrar, der dei sat og diskuterte sine spesielle frontproblem. Dette er sjølsagt sett på spissen, men det eg meiner er at smålaga ikkje skikkeleg fungerer som kampeiningar, derkadra kan både få diskutera politiskeproblem, og problem av meir personleg karakter.

Kva som er bakgrunnen til at ein del folk hadde venta seg noko anna av forbundet, er eg litt usikker på. Det kan gå på vårt forhold til nære sympatisørar, dvs. at me har tendens til å gje ein feilaktig framstilling av forbundet når me rekrutterar dei. Dei 10 punkta vert kanskje nytta opportunistisk - eller kanskje bare rast igjennom? Folk får ei feil haldning til spørsmålet om arbeidsplikt f.eks. Dette kan vere grunnar til at folk blir "skuffa over" laget vårt, men eg trur at den viktigste grunnen finn me i vårt interne liv. Eg har tidlegare nemnt at smålaga ikkje fungerer som dei skal. Dette trur eg er brennpunktet. Skal smålaga fungere må me ha levande politiske diskusjonar, til dette treng me ei leiing som evnar å leia studiane, sentralisera dei og trekkja erfaringar, men me treng og initiativ frå grunnplanet. Kva er viktig for vårt smålag å diskutere?

Kort sagt; me treng sterkare sentralisme, men og større demokrati. Ebbing sa at manglande politisk skolering lett fører til byråkratisk sentralisme, det meiner ikkje eg, men det betyr ikkje at me ikkje

skal vere vakne for at slike ting og kan hende oss, og at me faktisk har tendensene no ! Folk brenn inne med jævla mykje kritikk og mange spørsmål, men dei "tør" ofte ikkje koma fram med det. Kvifor ? Dei kjenner seg ikkje sterke nok politisk. "Leiinga vil slå i hel argumenta deira". Dette er sjølvsaagt berre delvis rett. Me må vere klår over at feilen er like mykje vår når ikkje kritikken kjem fram. Vi har nemlog og ansvar for laget, det er slott ikkje berre leiinga sitt ansvar. I staden for å hjelpe folk i leiinga - ta vare på dei som våre kadra - med den kritikken me har, brenn me altso ofte inne med den. Eller verre - me kjem saman i små grupper - ssvartmalar stoda og leiinga. Kritikken er ikkje lenger politisk, med det mål at storlaget skal ta to skritt vidare, men en degenerert kritikk - "alt er svart, laget er heilt bønn", og folk i leiinga blir kanskje vurdert meir personleg enn politisk.

Ei anna sak er at folk i styret har vist tendensar til arroganse når dei f.eks. skal gje oss andre ein beskjed. Det verkar som om dei har ~~xxxx~~ rett til å oppføre seg slik fordi dei har vore med i kampen lenger enn andre ! Mao kritiserer sterkt slike tendensar til hovmot frå "gamle" kamerater. Han seier "Lat oss kvitte oss med bagasjen og sette igang maskineriet". Det samme seier han til oss som enten fordi vi er nye el. trur vi veit for lite heldt kjefte både med kritikk og sjølkritikk.

Men eg meiner at leiande kamerater bør gå føre med kritikk og sjølkritikk i denne saka. Lat oss vere dristige og starta no. Vi kan t.d. ikkje venta med å taka desse motsetningane opp. Det vilalltid vere kampsaker som tek tid og som vi må diskutere. Vi kan ikkje fortsette å arbeide i epokar i all eva, dvs. ei stund ser vi berre l.mai, det er berre dette me diskuterer og arbeider med, så er det EEC, osv. Eit einheitlig og sterkt studentlag tel mest både for oss og dei dagsaktuelle kampoppgåvene.

FRAM FOR ET EINHEITLEG LAG
VER DRISTIG MED KRITIKK OG SJØLKRITIKK
TAK VARE PÅ KADRANE

m

LA OSS KVIITE OSS MED BAGASJEN OG SETTE
I GANG OMDANNINGA AV STUDENTLAGET !

"Derfor må dere kamerater, finne de veier, de former og de arbeidsmetoder som sikrer opprettelsen av en ny type masseorganisasjon for ungdom i de kapitalistiske land. Det må være organisasjoner som ikke står fremmed overfor den arbeidende ungdommens livsinteresser, som uten å kopiere partiet kjemper for alle ungdommens interesser og oppfostrer den i klassekampens, i den proletære internasjonalsånd og marxismen-leninismens ånd."

(Dimitrov: Tale til den kommunistiske ungdomsinternasjonals 6. kongress.)

"I den nåværende situasjonen er det framfor alt sektismen, den sjøltilfredse sektismen, som vi kaller den i forslaget til resolusjon, som hindrer oss i å virkeliggjøre enhetsfronten - sektismen, full av sin doktrinare innskrekthet, sin isolering fra massenes virkelige liv.... Den sjøltilfredse sektismen verken vil eller kan begripe at partiets ledelse av arbeiderklassen ikke oppnås av seg sjøl. "

(Dimitrov: Tale på Kominterns 7. verdenskongress.)

Også i Studentlaget har vi gjennomført første fasen i omdanningsbevegelsen, rekrutteringskampanjen. Men jeg trur vi må stille et stort spørsmålstegn ved om vi egentlig har grodd noe særlig dypere røtter blant ungdommen på universitetet. Om vi ikke egentlig har meldt inn folk som også ved juletider sto nært oss og skulle ha vært medlemmer da, og stort sett ikke flere enn det. Har vi egentlig omdanna oss noe særlig i det hele tatt ?

Hva er den politiske situasjonen på universitet i dag ? Jeg trur vi må slå fast at vi på mange måter holder på å bli isolert. De reaksjonære har objektivt sett fått god hjelp i og med oppkomsten av en ganske solid anti-ml-blokk bestående av ganske mange masser leda av SFU, KU, AUF, FAG osv. Eksemplene fra FB, i Studentersamfunnet, STUDVEST osv. viser at denne blokk kanskje er mer innbitt og frenetisk her i Bergen enn f.eks. i Oslo.

Hva skyldes dette ? Skyldes det bare at opportunistene har vært jævla slø og utspekulerte og lurt massene ? Nei ! Jeg trur vi må innrømme at vi har gjort en del feil som har vært med å sette oss i ensituasjon som ikke fremmer omdanninga

1. Manglende interesse for de problemene som opptar vanlige ungdommer på universitetet. Samfunnet: dabatt, debatt, -ingen tiltak for å ta opp spørsmål som virkelig interesserer, bare dabatter som vi syns er interessante (Er SF et revolusjonært parti ?) Vi har heller ikke gjort tiltak for å la samfunnet bli et sosialt senter. På studentbyene har vi forsøkt å få igang husleieaksjoner, men har vi tatt initiativer til kollektiv barnepass o.l. ? Har vi tatt opp saker som angår faget ? (Muligheter for kollokvier etc, eksamensordninger.) Hvem skummet fløten av kampen på Sosiologi i vår ?

I den utstrekninga vi har drevet interessekamp, (untatt psyk) har denne kampen vært preget av veldig dogmatisk og allmenn stil, vi har ikke lyttet til hva slags problemer folk har. Jeg tror dette er en viktig grunn til at FSF står svakt nå. Vi må rett og slett spørre om vi har forstått det som Dimitrov peker på når det gjelder sammenhengen mellom dagskravene og utviklinga av ungdommen til kommunister. Vi snakker oss ikke til ledelsen.

2. Venstreopportunistiske tendenser. Ytrer seg bla. gjennom vårt forhold til opportunistorganisasjonene. Ser bare motsetningene -ikke enheten i forholdet mellom oss og dem. Fb-allmannamøtene, SF-møtet i samfunnet, Hovedmøtsigelsen i Norge går mellom folket på den ene sida og monopolkapitalen og dens lakeier på den andre. Er Pag monopolkapitalens lakei ? Eller går hovedmøtsigelsen anderledes på universitetet enn ellers i landet ? Vi trenger enhet for å møte fiendens angrep: Statsbudsjettet, gjenreising av FSF som en fagforening, opprettholdelse av Samfunnet som en demokratisk talerstol, viderføring av kampen mot EEC. Stiller spørsmål om ikke venstreopportunismen egentlig sitter relativt djupt og om den ikke har vært til stede lenge. Hva med høsten -70 hva med den måten valgboikotten ble kjørt på ? Dette må vi ta stilling til.

3. Baktung intellektualisme. Vi har ikke drevet så mye studier og diskusjoner i studentlaget det siste halvåret. EEC-kampen må ta hovedskylda for det. Men vi må ikke tru at vi kan kompensere det ved å begynne å studere svære allmene saker i ungdomsforbundet. Ungdomsforbundet skal lære ungdom opp til å bli kommunister. Det vi derfor trenger er gode grunnstudier i mlm og studier som er retta mot de oppgaver vi skal løse, interessekampstudier, studier i samband med faget, ideologisk undertrykking, stoffbruk o.l.

Svære diskusjoner på saker som Stalin, Ebbingskrivet og andre prinsippielle spørsmål i mlm, (på et høgre nivå enn en kan kalle grunnstudier), mener jeg bør føres i partiet! (i tilknytning til) (MLG) Det studieopplegget vi la opp etter semesteret i vår, trur jeg var et utslag av en slik intellektualisme. Ingen ting som hadde med ungdom og omdanning å gjøre, i stedet avanserte ting på politisk økonomi og populisme, Partistudier. Er det så ikke en bra ting at vi i UF har folk med et betydelig teoretisk nivå, og med lyst til å drive med teoretiske og ideologiske studier og diskusjoner? Jo, MLG holder i dag på å diskutere program og klasseanalyse. Alle medlemmer i UF har muligheter for å delta i det. Og i UF trenger vi videre jobbing med grunnstudier. Hva er de sentrale spørsmåla i mlm, hvordan populariserer vi de for ungdom i Norge. Dette er avgjørende saker for oss nå. Mer avgjørende enn spørsmålet om Stalin.

Jeg trur mesteparten av disse feila er bagasje vi har med fra den tida SUF(ml) var ungdommens kommunistiske parti. At disse sakene framleis sitter så djupt i de fleste av oss, trur jeg har sammenheng med at diskusjonene om omdanninga bare i liten grad har vært ført ~~xxx~~ hos oss. Vi må ta et oppgjør med alt som heter ~~sk~~terisme, venstrefeil og intellektualisme hos oss sjøl nå. Det trur jeg vi har et godt grunnlag for å klare. Vi har fått inn mange nye og bra folk i studentlaget som kan kritisere de gamle, og tendensene i de diskusjonene som nå føres i lagene om omdanninga er bra: Stor entusiasme og kamp for det nye ungdomsforbundet. Bare ved å fortsette denne kampen mot UKP-tendensene greier vi å bryte ut av isolasjonen og å omdanne SUF(ml)-stnd i Bergen.

medlem i MLG.